

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

02 mai 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecători

Covalenco Elena

Diaconu Iurie

Catan Liliana

Guzun Ion

juducând, fără citarea părților, recursul ordinar declarat de către avocatul Zamfir Pavel în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 noiembrie 2016 și a sentinței Judecătoriei Anenii Noi din 30 mai 2016, în cauza penală privindu-l pe

Mavruian Alexei XXXXXXXX, născut la xxxxxxxxxxxxxxxx, originar din s. xxxxxxxx r-nul xxxxxxxx, domiciliat r-nul xxxxxxxx s. xxxxxxxx str. xxxxxxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

1. prima instanță: 03.04.2015 - 30.05.2016

2. instanța de apel: 17.06.2016 - 03.11.2016

3. instanța de recurs: 16.02.2017-02.05.2017

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriei Anenii Noi din 30 mai 2016, Mavruian Alexei XXXXXXXX, a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 165 alin. (1) lit. b), c) Cod penal, la 6 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții legate de transportarea și angajarea persoanelor peste hotarele țării pe o perioadă de 5 ani.

2. Potrivit sentinței, s-a constatat, că Mavruian A. în luna decembrie 2012 făcând cunoștință cu XXXXXX XXXXX , în s. Bulboaca r-nul Anenii Noi și aflând despre starea materială dificilă a acesteia, din interes material, prin înșelăciune, i-a propus deplasarea și angajarea la lucru peste hotarele Republicii Moldova, și anume în Federația Rusă, în calitate de vânzătoare de haine. Totodată, Mavruian A. i-a promis XXXX XXXXXXX obținerea unui venit material convenabil, deși știa cu certitudine, că în Federația Rusă, ultima va fi obligată să practice cerșitul, însă pentru a evita un eventual refuz din partea acesteia, a tăinuit acest fapt.

În continuare, acționând cu același scop criminal de obținere a profitului material de pe urma traficului de ființe umane, Mavruian A. a ajutat-o pe XXXXXX X să-și perfecteze buletinul de identitate și pașaportul, transportând-o în scopul dat cu automobilul în mun. Chișinău și achitându-i toate cheltuielile necesare pentru obținerea acestor acte de identitate, după care, tot în luna decembrie 2011 stabilind cu certitudine că ea nu dispune de bani pentru achitarea serviciilor de transport, pentru plecarea în Federația Rusă, i-a procurat bilet la autobus și împreună s-au deplasat în or. Kursk din Federația Rusă, unde ajunși, a impus-o contrar voinței să practice pe străzi cerșitul, iar banii câștigați fiind obligată de a-i transmite lui

Mavruian A. După o lună de cerșit, ultimul a transportat-o pe Xxxxxx x în or. Vladimir din Federația Rusă, unde a cazat-o într-un apartament închiriat și în continuare a obligat-o să practice cerșitul. După alte două luni, a transportat-o în or. Kovrov din Federația Rusă, unde, de asemenea a obligat-o să practice cerșitul până în luna august 2013, iar banii câștigați de pe urma cerșitului fiind obligată de a-i transmite lui.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, fapta inculpatului a fost calificată *de drept* de către instanța de judecată în baza art. 165 alin. (1) lit. b), c) Cod penal și anume – *recrutarea, transportarea și adăpostirea unei persoane fără consimțământul acesteia, în scop de exploatare comercială prin obligarea practicării cerșetoriei, săvârșită prin înșelăciune și abuz de poziție de vulnerabilitate.*

3. Sentința a fost atacată cu apel de către avocatul Jizdan L. în numele inculpatului, prin care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri prin care Mavruian A. să fie achitat.

În motivarea apelului a invocat:

- acuzarea nu a prezentat probe pentru a dovedi vinovăția lui Mavruian A., bazându-se pe declarațiile diferite și neveridice ale părții vătămate, iar martorii audiați au declarat, că partea vătămată, locuia în Rusia în condiții normale în apartamentul închiriat de inculpat, dispunea și avea acces liber și permanent la actul de identitate și pașaport, circula liber prin oraș, și din propria inițiativă a dorit să plece cu inculpatul la lucru peste hotare, pentru a-l ajuta pe ultimul să vândă haine, ca să se achite cu datoria în bani față de acesta, ce a fost recunoscută de partea vătămată;

- partea vătămată o perioadă de timp a plecat de la apartamentul închiriat de inculpat cu un bărbat de origine caucaziană și a locuit cu el în același oraș, de la care a rămas însărcinată, după care revenind în țara, fiind revoltată și din nou într-o situație grea, deoarece era însărcinată a hotărât să se adreseze cu plângere la organele de drept, având intenția de a-l impune pe inculpat să-i achite bani pentru munca sa;

- Xxxxxx x , la data de 06.12.2013 a întocmit o cerere, prin care a solicitat să fie încetată urmărirea penală în privința inculpatului, pe care l-a considerat că nu este vinovat și nu a comis nici o crimă în privința ei;

- probe ce ar dovedi vinovăția inculpatului nu au fost aduse de partea acuzării.

3.1 La data de 15 septembrie 2016, avocatul Zamfir P. în numele inculpatului a depus apel suplimentar, prin care a solicitat casarea sentinței și emiterea unei noi hotărâri prin care inculpatul să fie achitat.

În motivarea apelului suplimentar a invocat:

- potrivit ordonanței de pornire a cauzei penale, fapta a fost calificată ca „Recrutarea, transportare și adăpostirea unei persoane, cu consimțământul acesteia, în scop de exploatare pentru cerșetorie, săvârșită prin înșelăciune și abuz de poziție de vulnerabilitate”. Ulterior, prin ordonanța de punere sub învinuire, procurorul deja modifică calificativul „fără consimțământul acesteia”, deși nu expune prin ce s-a manifestat lipsa consimțământului părții vătămate, aceeași omisiune fiind admisă și de instanță. Adicional, instanța nu a desfășurat și descris un indice - adăpostirea părții vătămate;

- atât organul de urmărire penală, cât și instanța nu au stabilit anul și data comiterii presupusei infracțiuni, astfel potrivit cererii de sesizare a organului de urmărire penală, depusă de partea vătămată, fapta a fost comisă în luna ianuarie 2012, iar conform ordonanțelor de pornire a cauzei penale, de recunoaștere în calitate de parte vătămată și de recunoaștere în calitate bănuțit - fapta a avut loc în perioada anului 2012. În ordonanța de punere sub învinuire, rechizitoriu și sentința infracțiunea a fost comisă în luna decembrie 2012;

- în lipsa declarațiilor părții vătămate, nici o probă, acumulată și administrată legal, nu atestă existența, în acțiunile inculpatului a elementelor constitutive ale infracțiunii pentru care acesta a fost condamnat.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 noiembrie 2016, a fost respins ca depus peste termen apelul avocatului Zamfir P. în numele inculpatului, respins ca nefondat apelul avocatului Jizdan L. în numele inculpatului și menținută sentința.

5. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a menționat, că argumentul avocatului precum că a luat cunoștință cu sentința, apelul și materialele cauzei penale la data de 01 septembrie 2016 nu poate fi acceptat, de vreme ce s-a stabilit, că la data de 20 iunie 2016 avocatul Zamfir P. a încheiat contract de asistență juridică cu inculpatul și tot atunci a luat cunoștință cu materialele cauzei, iar careva probe ce ar confirma faptul că la 01 septembrie 2016 a făcut cunoștință cu sentința nu au fost prezentate.

În atare situație, instanța de apel a reținut, că nu există temei pentru repunerea în termen a apelului pentru a fi judecat în fond, urmând a respinge apelul avocatului Zamfir P. ca fiind depus peste termen.

Cu privire la motivele invocate de avocatul Jizdan L., ce vizează temeinicia și legalitatea sentinței sub aspectul nevinovăției inculpatului, instanța de apel a constatat, că în urma verificării și aprecierii probelor administrate, în conformitate cu art. 101 și art. 414 alin. (2) Cod de procedură penală, a ajuns la concluzia că din actele și lucrările dosarului rezultă, că în cauză au fost administrate toate probele necesare ce au fost judicios apreciate de prima instanță, fapt ce a dus la preluarea concluziilor referitoare la vinovăția inculpatului Mavruian A.

În opinia instanței de apel sunt pertinente, concludente, utile și veridice probele puse la baza condamnării inculpatului și anume: declarațiile părții vătămate Xxxxxx x , martorilor Rața L., Arapu V. și materialele cauzei: plângerea depusă de Xxxxxx x la 17.10.2013 (f.d. 47 v. I); proces-verbal de confruntare dintre Xxxxxx x și Mavruian A. (f.d. 71-75 v. I); ancheta socială privind cercetarea condițiilor de trai a părții vătămate Xxxxxx x (f.d. 78 v. I); răspuns de la ÎS „CRIS Registru” (f.d. 112 v. I); extras din arhiva sistemului de informație „Express” (f.d. 114-116 v. I).

Instanța de apel a reținut, că apărările invocate de inculpat pe parcursul procesului penal, sunt nesincere și nu coroborează cu susținerile constante ale părții vătămate Xxxxxx x potrivit cărora, neavând bani a acceptat propunerea inculpatului să plece în Federația Rusă, doar cu condiția de a vinde haine, însă Mavruian A. înșelând-o că va vinde haine, a însoțit-o până în Federația Rusă, iar o dată ajunși a impus-o să cerșească, folosindu-se de starea ei de vulnerabilitate. Dacă Mavruian A.

îi spunea când se aflau în Moldova, că în Federația Rusă va trebui să se ocupe cu cerșitul nu avea să plece.

La fel, instanța de apel a reținut și faptul că nu este lipsit de importanță în formarea convingerii privind vinovăția inculpatului și procesul-verbal de confruntare între Xxxxxx x și Mavruian A., în cadrul căruia Xxxxxx x și-a susținut declarațiile sale, concretizând că Mavruian A. a impus-o să cerșească, după ce a transportat-o în Federația Rusă.

Instanța de apel nu a avut temei de a aprecia critic declarațiile părții vătămate, deoarece nu au fost stabilite careva împrejurări ce ar determina instanța să dea apreciere critică depozițiilor părții vătămate și să le respingă pe careva temei legal, veridicitatea declarațiilor părții vătămate rezultând și din declarațiile martorului Rața L., care a indicat că atunci când au trăit împreună cu Mavruian A., Xxxxxx x i-a spus că ultimul o impunea să cerșească.

Astfel, în viziunea instanței de apel, prima instanță corect a concluzionat, că Mavruian A. cunoscând situația materială dificilă a părții vătămate, care nu avea acte de identitate, bani pentru perfectarea documentelor și pentru procurarea biletelor, folosindu-se de această stare de vulnerabilitate a părții vătămate, prin înșelăciune, sub pretextul că va realiza haine la piață, a transportat-o în Federația Rusă și o dată ajunși a impus-o să cerșească, în loc să vândă haine cum i-a promis.

Argumentul avocatului, precum că partea vătămată locuia în Rusia în condiții normale în apartamentul închiriat de inculpat, dispunea și avea acces liber, și permanent la pașaport, nu a putut fi acceptat ca temei de achitare a inculpatului, deoarece infracțiunea de trafic de ființe umane are un caracter formal și se consideră consumată din momentul recrutării, și transportării părții vătămate Xxxxxx x în Federația Rusă.

Acordul părții vătămate de a pleca cu Mavruian A. în Federația Rusă nu exclude vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii de trafic de ființe umane, deoarece s-a constatat că partea vătămată a fost înșelată de către inculpat cu referire la scopul plecării în Federația Rusă, aceasta a dat acordul la realizarea hainelor, dar nu să cerșească.

6. Hotărârile judecătorești pronunțate la caz sânt atacate cu recurs ordinar de către avocatul Zamfir P. în numele inculpatului, prin care solicită casarea acestora cu dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel.

În motivarea recursului invocă:

- instanța de apel a respins apelul suplimentar ca depus tardiv, însă nu a luat în considerație că încheierea contractului de asistență juridică nu echivalează cu studierea materialelor cauzei penale de către avocat și, cu atât mai mult, cu înmânarea copiei apelului;

- la data încheierii contractului de asistență juridică (20 iunie 2016), cauza penală propriu-zisă nu se afla în prima instanță, dar nici nu era pusă pe rol în instanța de apel. Respectiv, ținând cont de faptul, că informația privind ziua primei ședințe plasată pe site-ul instanței de apel a apărut în luna august (perioada de concediu a avocatului, dar și a instanței de judecată), până la 01 septembrie 2016 nu a fost posibilă studierea materialelor și, cu atât mai mult, formularea și depunerea apelului suplimentar;

- la prima ședință de judecată (care de fapt reprezintă partea pregătitoare a ședinței de judecată în instanța de apel (01.09.2016) a și fost prezentat instanței mandatul avocatului, care a solicitat termen pentru studierea materialelor și depunerea apelului. Prin urmare, instanța a acceptat demersul avocatului și a amânat ședința pentru 29 septembrie 2016;

- apelul suplimentar a fost înregistrat în instanța de apel la 15 septembrie 2016, prin urmare, acesta se consideră depus în termen și cu respectarea prevederilor alin. (5) art. 402 Cod de procedură penală;

- respingerea apelului suplimentar ca depus tardiv a condus la încălcarea dreptului părții apărării la un proces echitabil și a atins principiul contradictorialității procesului penal, deoarece instanța de apel nu s-a expus asupra motivelor invocate în acesta, care sunt de natură să răstoarne sentința;

- declararea tardivității apelului suplimentar, (în care au fost invocate motive de natură să afecteze soluția dată de instanța de fond) echivalează cu neexaminarea acestuia și în consecință duce la desființarea deciziei instanței de apel;

- procesul de examinare a apelului a derulat în cadrul a 3 ședințe, la ultima ședință de judecată partea apărării a considerat imposibilă examinarea apelului în lipsa părții vătămate, necătând la aceasta instanța a refuzat categoric, invocând replici ce urmează a fi percepute ca o anticipare a soluției date;

- după ce procurorul și partea apărării s-au expus asupra apelurilor, instanța de apel a trecut la cercetarea probelor, după care avocatul inculpatului a solicitat timp pentru a se pregăti pentru dezbaterile judiciare, însă instanța a respins cererea de acordare a termenului solicitat, motivând prin faptul că dezbaterile judiciare au avut loc deja și imediat după aceasta, a oferit inculpatului ultimul cuvânt și s-a înlăturat în camera de deliberare;

- modul în care s-a desfășurat examinarea cauzei în instanța de apel denotă încălcarea dreptului părții apărării la un proces echitabil, iar procedura de examinare a apelului din speță contravine prevederilor art. 413 Cod de procedură penală și hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 22 din 12.12.2005 „Cu privire la practica examinării cauzelor penale în ordine de apel”;

- instanța de apel nu s-a expus asupra tuturor motivelor invocate în apelul declarat de către avocatul Jizdan L., în special, în partea ce ține de aflarea părții vătămate în Federația Rusă fără „tutela” inculpatului, posibilitatea acesteia de a concubina cu o altă persoană de origine azeră, de la care a rămas însărcinată, de posibilitatea de a reveni, în orice moment în țara de origine, având asupra sa și actele personale, de cererea depusă de către Xxxxxx x adresată la 06 decembrie 2013 Procuraturii Anenii Noi, prin care a solicitat încetarea cauzei penale în privința lui Mavruian A. etc.;

- la stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanțele de fond, urmau să țină cont de prevederile legii penale, circumstanțele cauzei, personalitatea inculpatului, componența familiei, etc., cu atât mai mult, că sancțiunea articolului 165 alin. (1) Cod penal, în anul 2012 avea altă limită minimală, decât la momentul condamnării;

- instanțele inferioare au ignorat prevederile legale referitoare la individualizarea pedepsei aplicate lui Mavruian A.

În drept, recurentul își întemeiază recursul declarat în baza art. 427 alin. (1) pct. 6), 10), 12) Cod de procedură penală.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1^a) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat, solicitând respingerea acestuia ca inadmisibil, deoarece recurentul critică aprecierea probelor, însă argumentul invocat nu este prevăzut de lege ca temei pentru a judeca cauza în ordine de recurs. La aplicarea pedepsei inculpatului pentru infracțiunea comisă, instanțele au acordat deplină eficiență prevederilor art. 61, 75 Cod penal, just ajungând la concluzia, că corectarea și reeducarea inculpatului este posibilă cu aplicarea unei pedepse sub formă de închisoare pe un termen de 6 ani.

8. Judecând recursul în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal lărgit concluzionează că acesta urmează a fi admis din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept, comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.

Potrivit dispoziției art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța de recurs este în drept să îl admită, să dispună rejudecarea de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Deci, instanța de recurs poate să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și să o caseze, atunci când se constată comiterea erorilor de drept, care au dus la adoptarea unei hotărâri ilegale, totodată, verificându-se dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Drept temei pentru declararea recursului, avocatul Zamfir P. în numele inculpatului, a invocat prevederile pct. 6), 10), 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală și anume, *că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivaarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței; s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale; faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.*

Așadar, în conformitate cu alin. (1) art. 413 Cod de procedură penală, la judecarea apelului se aplică regulile generale pentru judecarea cauzelor în primă instanță, cu excepțiile prevăzute în Partea specială titlul II capitolul IV secțiunea 1.

Din dispozițiile normei art. 414 Cod de procedură penală, se constată că instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, și oricăror probe noi prezentate instanței de apel sau cercetează suplimentar probele administrate de instanța de fond. Instanța de apel poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Instanța de apel, este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Din conținutul normelor enunțate, rezultă că apelul este o cale de atac sub aspect de fapt și de drept, întru cât o dată exercitat, produce un efect devolutiv complet, în sensul că provoacă un control atât în fapt, cât și în drept numai la persoana care l-a declarat, la calitatea acesteia în proces și la persoana împotriva

căreia este îndreptat de către jurisdicția de al doilea grad asupra hotărârii primei instanțe.

Chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat sau trebuia să se pronunțe prima instanță și care prin apel se transmit instanței de apel sunt: dacă fapta reținută ori numai imputată s-a săvârșit ori nu, dacă fapta a fost comisă de inculpat și în ce împrejurări s-a comis, dacă probele corect au fost evaluate prin prisma cumulului de probe anexate și administrate la dosar în conformitate cu art. 101 Cod de procedură penală.

Respectiv, la *chestiunile de drept* se referă cele ce țin de următoarele: dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă infracțiunea a fost corect calificată, dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just, dacă normele de drept procesual penal, contravențional ori civil au fost corect aplicate și hotărârea adoptată să conțină răspuns la toate motivele invocate.

Față de cele ce preced Colegiul menționează, că analizând minuțios hotărârea atacată a instanței de apel, la capitolul aplicării corecte a normelor de drept procesual penal și motivării soluției adoptate în conformitate cu acestea, Colegiul penal a depistat o neconcordanță la acest capitol.

Astfel, după cum rezultă din materialele cauzei, Colegiul penal reține, că în prezenta cauză penală, împotriva sentinței adoptate și pronunțate integral la data de 30 mai 2016, a declarat apel la data de 09 iunie 2016 avocatul Jizdan L. în numele inculpatului.

La data de 20 iunie 2016, inculpatul a încheiat contract de asistență juridică cu avocatul Zamfir P., conform mandatului anexat la materialele cauzei (f.d. 7 v. II), iar la data de 15 septembrie 2016 a depus apel suplimentar împotriva hotărârii primei instanțe (f.d. 12 v. II).

Instanța de apel prin hotărârea adoptată la 03.11.2016, a respins ca nefondat apelul avocatului Jizdan L. și ca tardiv apelul suplimentar declarat de avocatul Zamfir P. în numele inculpatului, cu menținerea sentinței fără modificări.

Instanța de apel în motivarea concluziei de respingere a apelului avocatului Zamfir P. ca depus tardiv, a indicat: „*apelul suplimentar a fost declarat la 15 septembrie 2016, după expirarea termenului legal de 15 zile de la data încheierii contractului de asistență juridică. Avocatul Zamfir P. a încheiat contract de asistență juridică cu inculpatul la 20 iunie 2016, respectiv tot atunci a luat cunoștință cu materialele cauzei, iar careva probe ce ar confirma faptul, că la 01 septembrie 2016 a făcut cunoștință cu sentința nu au fost prezentate.*”

Astfel, Colegiul penal lărgit reține că la etapa examinării cauzei în prima instanță, inculpatul a fost apărat de avocatul Jizdan L. care a declarat apel împotriva sentinței în termen la data de 09 iunie 2016, iar la judecarea cauzei în apel a intervenit avocatul Zamfir P., prima ședință de judecată având loc la data de 01 septembrie 2016, iar la materialele cauzei fiind anexată cererea ultimului din aceeași dată prin care a solicitat amânarea examinării cauzei penale pe motivul necesității studierii materialelor cauzei și depunerii unui apel suplimentar (f.d. 6 v. II), la aceasta fiind anexat și mandatul avocatului din 20 iunie 2016.

În conformitate cu prevederile art. 402 alin. (5) Cod de procedură penală, dacă inculpatul declară apel în termen și își înlocuiește apărătorul, noul apărător, în

termen de 15 zile de la data primirii de către parte a copiei apelului declarat, poate declara apel suplimentar pentru inculpat, în care poate invoca motive adăugătoare de apel.

În această situație, instanța de recurs atestă, că la materialele cauzei penale nu sunt careva date referitor la momentul în care i s-a înmânat noului avocat intervenit la etapa apelului, Zamfir P., copia primului apel depus în termen de avocatul Jizdan L., astfel instanța de apel pripit a indicat, că „*Avocatul Zamfir P. a încheiat contract de asistență juridică cu inculpatul la 20 iunie 2016, respectiv tot atunci a luat cunoștință cu materialele cauzei*”, la dosar nefiind careva date, precum că avocatul Zamfir P. ar fi făcut cunoștință cu materialele cauzei, iar încheierea contractului de asistență juridică nu echivalează cu studierea dosarului de către avocat și cu înmânarea copiei apelului. Totodată, prima ședință în instanța de apel a avut loc la data de 01.09.2016, mandatul acestuia fiind anexat la dosar alăturat cererii prin care a solicitat termen pentru cercetarea materialelor și depunerea apelului suplimentar, din aceeași dată - 01.09.2016.

Învederând cele menționate, Colegiul penal lărgit consideră, că instanța de apel prematur a ajuns la concluzia de respingere a apelului suplimentar declarat ca depus peste termen și de a nu oferi posibilitate avocatului Zamfir P., intervenit la etapa apelului de a-și realiza dreptul procesual, privind atacarea cu apel a sentinței.

Astfel, Colegiul consideră că instanța de apel urma în mod obligatoriu să stabilească cu certitudine când a primit avocatul Zamfir P., intervenit în proces la etapa apelului ca nou apărător, copia primului apel depus în termen de avocatul Jizdan L. și să verifice dacă apelul suplimentar depus de acesta la data de 15 septembrie 2016 este depus în termen sau nu, ținând cont de faptul, că la materialele cauzei nu sunt careva date cu privire la primirea de către avocatul Zamfir P. a copiei primului apel declarat în termen, în acest caz termenul de depunere a apelului suplimentar urmând a fi calculat de la prima ședință a instanței de apel.

Luând în considerație faptul, că instanța de apel nu în deplină măsură a clarificat momentul în care avocatul Zamfir P., a primit copia primului apel depus în termen și prin urmare, pripit a ajuns la concluzia că acesta urmează a fi respins ca depus peste termen, iar apelul, reprezentând cel de-al doilea grad de jurisdicție asupra fondului cauzei și fiind o cale de atac de reformare a hotărârii primei instanțe, atât în fapt cât și în drept, acesta nu a fost examinat în fond.

Reieșind din cele expuse, Colegiul penal lărgit constată, că instanța de apel nu și-a motivat corespunzător soluția adoptată în conformitate cu dispozițiile legale, referitor la faptul dacă a fost depus în termen sau nu apelul suplimentar declarat de către avocatul Zamfir P. în numele inculpatului, iar aceste critici au format un studiu eronat interpretat în hotărârea instanței de apel, având importanță la caz faptul dat, ca consecință afectând soluția instanței de apel adoptată în prezenta speță.

Colegiul penal lărgit statuează, că erorile comise de către instanța de apel, sânt incidente temeiurilor de casare invocate de către avocatul Zamfir P. în numele inculpatului și care nu pot fi reparate de către instanța de recurs în prezenta procedură, deoarece această instanță nu este abilitată cu atribuții de a judeca cauza pe fond, substituind instanța care a judecat apelul și pentru a nu admite astfel încălcarea prevederilor procesual penale. În asemenea condiții, Colegiul penal lărgit

consideră, că decizia instanței de apel în cauza dată urmează a fi casată total, cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

La rejudecarea cauzei instanța de apel urmează să se conducă de prevederile art. 436 Cod de procedură penală, care prevăd procedura de rejudecare și limitele acesteia: să verifice dacă apelul suplimentar este declarat în termen, să se pronunțe la modul convenit și în strictă conformitate cu prevederile legii procesual-penale asupra tuturor motivelor invocate în apeluri, să verifice și să aprecieze amănunțit probele administrate în instanța de fond și cea de apel în strictă conformitate cu cerințele legii, să le dea apreciere convenită cu argumentarea admisibilității sau inadmisibilității fiecărei probe examinate, să elucideze faptele importante pentru soluționarea justă și promptă a cauzei, să cerceteze amănunțit aspectele învinuirii înaintate, să analizeze la modul convenit prezența sau lipsa vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii imputate, ținând cont de motivele casării deciziei atacate, de practica unitară în acest domeniu, precum și de practica relevantă a CtEDO, și să pronunțe o hotărâre legală și întemeiată, în conformitate cu prevederile art. 417 Cod de procedură penală.

9. În conformitate cu art. art. 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

DECIDE:

Se admite recursul ordinar declarat de către avocatul Zamfir Pavel în numele inculpatului, se casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 noiembrie 2016, în cauza penală privindu-l pe **Mavruian Alexei XXXXXXX** și se dispune rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Decizia nu se supune căilor de atac.

Decizia motivată pronunțată la data de 23 mai 2017.

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecător

Covalenco Elena

Judecător

Diaconu Iurie

Judecător

Catan Liliana

Judecător

Guzun Ion